

kam bi pred šel, kaj bi pred ogledal. Veliko lepih naprav in šeg tega mesta je še clo neznanih po svetu, kér domači jih ne porajajo, popotni pa tudi za-nje ne zvedó, zato, kér jim domači nič od njih ne povéjo. Taka je tudi ta naprava, katero tukaj bravcam Novíc podamo, in katero je v nemškem časopisu (Politische Blätter) neki popotnik takole popisal:

„Permeri se, de grém osmi dan po beli nedelji (to je drugo nedeljo po veliki nòči) popoldan memo cerkve, ki jo imenujejo „Santa Maria dei fiori“, ter vidim kardinaljsko kočijo pred njo stati. Mislec, de se tù kakošno posebno opravilo opravlja, stopim v cerkev in zagledam okoli 50 fantičev z nekimi duhovnimi zbranih. Ko bliže stopim, jih zaslišim se pogovarjati od znanskih in djanskih resnic naše svete vére. Perčakujem, kakó se bo to izšlo, kar zaslišim de eniga zmed fantičev premagavca imenujejo ter ga cesarja izvolijo.“

„Kér se v vsim tem djanji ne najdem, poprašam okoli stoječe, kaj de to pomeni? in tale odgovor dobim: Po dokončanim pôstnim podučeni zbere na belo nedeljo slednji fajmošter fantiče svoje okolice (fare), ki so se v postu poduka vdeležili, v farni cerkvi, ter jim zapové pogovarjati se čez resnice, kterih so se naučili. Tisti, ki vse prekosí, bo med svojimi součenci knez imenovan.“

„Drugó nedeljo po veliki nòči popoldan pa pridejo vsi, ki so bili knezi spoznani, v cerkev „Santa Maria dei fiori“ skupej in tù se knezi začnejo med sabo prepirati. Tisti, ki tukej vse prekosí, bo cesar izvoljen; štirje bližnji za njim so njegovi knezi in šestiga imenujejo po svojim jeziku gonfaloniere, po naše: zastavnik ali banderovic.“

„Ko so ti naznanjeni, se vsede vsih šest: cesar, štirje knezi in pa banderovic v perpravljeno kočijo Kardinal-Vikarja, ktera je pred vratmi čakala in mene v cerkev spravila.“

„Pelje se zdaj vsih šest v stanovanje cesarja. Tje pridši, dobé vsi svoji časti primerjene oblačila in sicer cesar dobí pisano obleko z višnjevím plajšem, bele svilne nogovice in čevlje z zaponi; knezi pa prejmejo černe oblačila; vsi pa dobijo velike sreberne križe na višnjevím traku obešene, samo de cesar dobí večiga in zraven še česlo (vajvodsko palico). Oče papež mu pošlejo 100 škudov (čez 200 gold. v srebru) in tudi drugi ljudjé mu marsiktere darove podelé, kér sim, ko sim ga tudi jez obiskal, na mizi pred cesarjem mnogo srebernih križev, bukvic, podobšin i. t. d. ležati vidil. Tri dni zapored imajo granatirji stražo pred hišo njegoviga stanovanja in pred njegovo stanico. Med tem časam je obdan s svojimi knezi, in ljudjé ga hodijo obiskovat; na večer postavijo bandero na razsvitljeno hišo in muzika razveseljuje serce mladiga premagavca.“

„V sredo se pelje s svojimi dvorniki v kočii Kardinal-Vikarja k svetimu Očetu papežu in od ondó k vsakimu Kardinalu posebej. In tako so prvi dnevi njegoviga povikšanja končani.“

„Njegovo kraljestvo pa še nima konca; v taki časti sicer več ni, kakor perve tri dni; razloči se pa zmed vsih po svojim lepo okinčanim oblačilu per procesijah, per kterih prvi gré pred vso mladostjo. Takó sim ga vidil o sv. rešnjim telesu v cerkvi „Maria della Vittoria.“

Radi bi morebiti tudi slišali, kdo je bil ta fantič, od kteriga nam popotnik piše. To le nam pové od njega.

„Imenoviní cesarčik je bil sin nekiga krajača iz mesta Perugia. Ljudjé, per kterih stanuje, so ga k sebi vzeli kakor vžlahtniki. Stanujejo v práv voskih ulicah. Ko sim svečer po svojih opravilih šel, kar zaslišim od delec muziko in ko v ulice stopim, zagledam vso razsvit-

ljeno hišo, pred katero je bilo toliko ljudí zbranih, de se je vse terlo. Tudi jez sim sklenil, mladiga cesarčika po dokončanih opravilih počastiti. Kér sim se pa čez dve uri pri svojih opravilih zamudil, pridem prepôzno; vsi ljudjé so se skorej razšli, in ko hočem v hišo stopiti, perstopi straža k meni in mi posmehovaje pravi, de takó pôzno ne sme nobenimu dovoliti, noter iti, in de naj pridem drugi dan.“

„Ko drugi dan z dvema duhovnama tje pridem, je bilo zopet vse natlačeno z ljudmi tako, de smo le teško blizo hiše priti zamogli; komej smo se k stanici zbasali. Ko v stanico stopimo, se vzdigne cesarčik iz svojiga sedeža in tudi njegovi knezi ter se globoko perklonijo mojim tovaršam. Duhovna poprašata cesarja veliko reči; pa na vse jima odgovorí jako dobro in priljudno. Resnično povém, de take obnaše pri fantiču 14 let nisim pričakoval!“

„Ko smo se že nekoliko časa pogovarjali, stopi v stanico ženska, katero smo vsi cesarjevo mater mislili in jo takó tudi nagovorili; tode kar naravnost nam pové, de ni mati, ampak de je le iz rodú fantičevih staršev in od veselja se milo zjoka. Pri tem stopi, tudi njeni mož k nam in tudi njemu so solze veselja v oči stopile. — Kakošno veselje bi še le starši občutiti mogli, ko bi bili priče bili vse te časti svojiga sina! kdo ga more popisati? kdo drugi tako občutiti? Tode tudi za ta dva je bilo veliko veselje, če ne veselje staršev, pa vender veselje rednikov. Spolnila sta dolžnosti rednikov, ktere jima naša véra naloží, práv po očetovsko, in sta lepo skerbela za svojiga izrejenčka. Povém vam, de nobedin bi se ne bil mogel ločiti od té takó rekoč svete familije, de bi ne bil globoko v sercu ginjen.“

„Iz tega se vidi, de Rimsko mesto ni poglavitno mesto kristjanstva samo po imenu, ampak tudi v djanji. Vidimo pa tudi, kakó nam mora dobro podučenje otrok précej v mladosti na sercu ležati. Ne ena beseda ne bo brez sadú ostala, katero mlado serce v-sé vzame. Pač je posnemanja vredno to djanje Rimskiga mesta!“

„Rés je, de se takó ne more povsod zgoditi, pa v vsakim kraju po svoje. — Rimsko mesto nam tedej pokaže, katero prašanje naj bo pervo mladosti postavljeno? namreč: Kaj veš od tega, kar je nar bolj potrebno vediti?“

Starši! Perva vaša skerb tedaj naj bo, de dôbro vkoreninite resnice naše presvete vére v mladih sercih svojih otrok, — resnice, ktere, akoravno nebo in zemlja preídete, vunder prešle nikoli ne bodo. ****r.

Vganjka zastavice v poslednjim listu je:

Tisti psi so za zajce nar boljši, ki jih clo nič ne sledijo, torej per miru pustijo.

Današnjimu listu je perdjan 14. dokladni list — in pa osmi del kemije.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	3. Mali travna.		29. Sušca.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	3	3	3	8
1 » » banaške....	3	—	3	12
1 » Turšice.....	2	8	2	13
1 » Soršice.....	—	—	—	—
1 » Rži.....	2	20	2	15
1 » Ječmena.....	1	46	2	—
1 » Prosa.....	1	44	1	48
1 » Ajde.....	1	34	1	30
1 » Ovsá.....	1	6	1	1